

Sygn. akt VIII GC 1609/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2021 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa A. S. i K. S. wspólników spółki cywilnej

przeciwko (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 23 788,20 zł (dwadzieścia trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5 517,87 zł (pięć tysięcy pięćset siedemnaście złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty,

IV. nakazuje zwrócić powodom kwotę 798,16 zł (siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych szesnaście groszy) tytułem uiszczonej, a niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 1609/20

UZASADNIENIE

Powodowie- wspólnicy spółki cywilnej- A. S. i K. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) w B. (dalej: „Szpital) kwoty 28 425,30 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 2 lipca 2019 roku do dnia zapłaty. Nadto wnieśli o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty za dostarczenie mebli, które powodowie wykonali, a które są obecnie zamontowane w szpitalu. Powodowie zawarli umowę z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (dalej: (...)). (...) to podwykonawca umowy o roboty budowlane, która została zawarta pomiędzy szpitalem (inwestorem) a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w R. (dalej: (...)). Podstawa prawna roszczenia, zdaniem powodów, to art. 647[1] kc względnie art. 143c ust.1 Prawa zamówień publicznych albo art. 410 § 1 kc w zw. z art. 405 kc (gdyby Sąd uznał, że stron nie łączyła żadna umowa). Powodowie zmodyfikowali projekt mebli, który został zaakceptowany przez pracownika szpitala dra T. S.. Meble zostały wykonane w większej ilości niż w pierwotnym dokumencie. Kwota dochodzona pozwem to wartość dodatkowo wykonanych mebli, tj tych, których nie uwzględnił pierwotny projekt.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powodów na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Przyznał, że zawarł umowę z dnia 15 listopada 2016 roku z (...). Zaprzeczył, aby kiedykolwiek zawarł umowę z powodami. Wskazał, że w umowie z (...) wynagrodzenie było ustalone ryczałtowo. Ponadto wszelkie zmiany, zgodnie z § 18 umowy, wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności. Pozwany zgodził się na zawarcie umowy pomiędzy (...) a (...), ale nigdy nie wyraził zgody na zlecenie powodom prac, które miało wykonać (...). Powodów i pozwanego nie łączył żaden stosunek prawny. T. S. nie był umocowany do składania oświadczeń woli ani zaciągania zobowiązań w imieniu szpitala. Ponadto umowa o wykonanie mebli, zdaniem pozwanego, to umowa o dzieło, a zatem roszczenie jest przedawnione (podniesiony zarzut przedawnienia). Zdaniem szpitala nie ma również podstaw do domagania się zapłaty za meble na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu ponieważ dostawa mebli była przedmiotem umowy z dnia 15 listopada 2016 roku z (...). Pozwany zaś zapłacił generalnemu wykonawcy za dostawę mebli i dlatego nie można stwierdzić, że szpital jest wzbogacony kosztem powodów. Na koniec pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia. Z pozwu ani dołączonych do niego dokumentów, nie wynika, które meble zostały dodatkowo wykonane.

W odpowiedzi powodowie podtrzymali swoje wcześniejsze stanowisko

Podobnie w pozostałych pismach.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany w dniu 15 listopada 2016 roku zawarł umowę nr (...) o roboty budowlane z (...) Sp. z o. o. sp. k. w ramach której wykonywana była inwestycja „Budowa budynku Zakładu (...)”.

Osobą odpowiedzialną za kontakty w sprawie realizacji umowy ze strony wykonawcy był A. P. (1) (§ 2 ust. 10 umowy nr (...)).

Dopuszczono możliwość zamiany materiałów, urządzeń i technologii wykonania robót budowlanych przedstawionych w dokumentacji projektowej, po zatwierdzeniu przez pozwanego (§ 6 ust. 1 umowy nr (...)).

Dopuszczono możliwość zlecenia części przedmiotu umowy do wykonania podwykonawcom. Określono, iż wykonawca zleci wykonanie robót Przedsiębiorstwu (...) sp. z o. o. o wartości netto 6 007 000,00 złotych (§ 7 ust. 1 i 2 umowy nr (...)).

Do zawarcia przez podwykonawcę umowy z dalszym podwykonawcą, której przedmiotem są roboty budowlane wymagana jest zgoda Zamawiającego i Wykonawcy (§ 7 ust. 5 umowy nr (...)).

Wykonawca, podwykonawca bądź dalszy podwykonawca ma obowiązek w terminie 7 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniającej konieczność wprowadzenia zmian w umowie o podwykonawstwo, przedstawić zamawiającemu projekt zmian tej umowy wraz z częścią dokumentów dotyczącą proponowanych zmian, przy czym podwykonawca bądź dalszy podwykonawca jest obowiązany dołączyć zgodę wykonawcy na zawarcie aneksu do umowy o podwykonawstwo o treści zgodnej z projektem aneksu do umowy (§ 7 ust. 8 umowy nr (...)).

Wykonawca, podwykonawca bądź dalszy podwykonawca ma obowiązek w terminie 7 dni od daty zawarcia umowy z podwykonawcą, poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię zawartej umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy bądź usługi. Powyższy zapis stosuje się odpowiednio do zmiany tej umowy o podwykonawstwo (§ 7 ust. 12 umowy nr (...)).

Określono ryczałtową wartość wyposażenia niemedyceznego (pierwsze wyposażenie kwaterunkowe – meble itp.) na kwotę 120 540,00 złotych brutto (§ 8 ust. 1 lit. c umowy nr (...)).

Kwoty określone w ust. 1 zawierają wszystkie koszty związane z realizacją zadania i nie mogą ulec zmianie (§ 8 ust. 2 umowy nr (...)).

Dowód: umowa na roboty budowlane nr (...) – k. 82-94 akt

Podwykonawcą umowy o roboty budowlane zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o. o. sp. k. na podstawie umowy nr (...) z dnia 15 listopada 2016 roku było Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o.

Zakres rzeczowy robót objętych umową i technologię ich wykonania określała Specyfikacja Istotnych Warunków Zamówienia wraz z jej zmianami wynikającymi z modyfikacją jej treści, dokumentacja projektowa, Specyfikacja Techniczna Wykonania i odbioru Robót Budowlanych, przedmiary, a także technologia wykonania i warunki terenowe (§1 ust. 5 umowy nr (...))

Za należyte wykonanie robót będących przedmiotem umowy oraz za wszystkie materiały, wyroby i środki produkcji dostarczone przez podwykonawcę, a niezbędne do prawidłowego wykonania przedmiotu umowy, podwykonawca otrzyma wynagrodzenie ryczałtowe. (§3 ust. 1 umowy nr (...))

Strony umowy ustaliły, iż wynagrodzenie za wykonanie prac nie podlega waloryzacji i jest niezmienne. (§3 ust. 3 umowy nr (...))

Podwykonawca zobowiązał się do wykonania przedmiotu umowy wyłącznie siłami własnymi. Określono, iż podwykonawca nie może zlecać wykonania choćby części przedmiotu umowy jakiegokolwiek innemu podmiotowi, chyba że uzyskał na takie działanie pisemną zgodę głównego wykonawcy. (§6 ust. 6 umowy nr (...)).

Jeżeli w czasie realizacji przedmiotu umowy wystąpi konieczność wykonania robót dodatkowych lub zmian w stosunku do przyjętych rozwiązań w dokumentacji dodatkowe wynagrodzenie należne jest wykonawcy jedynie wówczas, gdy przed przystąpieniem do uch realizacji podwykonawca uzyskał pisemną zgodę głównego wykonawcy. Wynagrodzenie za roboty dodatkowe ustalane miało być aneksem do umowy (§9 umowy nr (...))

Podwykonawca zobowiązał się do każdorazowego przedstawiania na piśmie generalnemu wykonawcy dalszych podwykonawców, którym podwykonawca zamierza powierzyć wykonanie jakichkolwiek robót oraz przedstawienia na piśmie głównemu wykonawcy zakres tych robót wraz z projektem zawieranych z dalszymi podwykonawcami umów, nie później niż w terminie 7 dni przed podpisaniem tych umów. Do zawarcia przez podwykonawcę jakiegokolwiek umowy o wykonanie robót z którymkolwiek dalszym podwykonawcą wymagana jest uprzednia zgoda głównego wykonawcy oraz akceptacja projektu umowy. (§13 ust. 12 umowy nr (...))

Dowód: umowa na roboty budowlane nr (...) – k. 95-104 akt

Częścią umowy o roboty budowlane było wyposażenie Zakładu (...) w meble.

Pozwany nie podpisał z (...) Sp. z o. o. sp. k. umowy zmieniającej zakres umowy pierwotnej.

Okoliczności bezsporne

Szpitala i powodów nie łączyła pisemna umowa.

Okoliczności bezsporne

Przewidziany obmiar i ilość mebli w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia ((...)) nie gwarantowały prawidłowego funkcjonowania Zakładu (...). Powodowie wspólnie z dyrektorem kontraktu A. P. (1) dokonali ustaleń z kierownikiem Zakładu – doktorem T. S. w zakresie zmian w projekcie polegających m.in. na zamówieniu nowych, dodatkowych mebli nieobjętych umową pomiędzy szpitalem a (...) Sp. z o. o. sp. k. Szpital miał świadomość, że zmieniła się ilość mebli i akceptował ten fakt.

Powodowie wykonali dodatkowe meble. Były to inne meble niż przewidywała umowa o roboty budowlane. Odbiór mebli przez szpital nastąpił w maju 2018 roku.

Dowód: obmiar – k. 17 akt, rozliczenie ilościowe mebli w Zakładzie (...) – k. 18-19 akt, dodatkowe meble dla oddziału (...) – k. 20 akt, zeznania świadka T. S. – k. 143 akt, zeznania świadka P. S. – k. 143 akt, przesłuchanie powoda K. S. – k. 143 akt i k. 214

W tabeli opisanej jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” wpisano:

- 1) fotel obrotowy pomieszczenie kierownika- 1 sztuka, cena za sztukę 880 zł
- 2) fotel na płozach pomieszczenie kierownika - 2 sztuki, cena za sztukę 850 zł (łącznie 1700 zł)
- 3) biurko płytowe z 3 szufladami wymiary 1500x680/760 + nadstawka 1350h - 10 sztuk, cena za sztukę 1250 zł (łącznie 12 500 zł)
- 4) szafa aktowo-ubraniowa wym. 2870/650/2100h, drzwi przesuwne- pomieszczenie kierownika - 1 sztuka, cena za sztukę 4 980 zł
- 5) regał wiszący 1000/300/720h - 4 sztuki, cena za sztukę 560 zł (łącznie 2240 zł)
- 6) szafa-regał 1000/508/2100h - 1 sztuka, cena za sztukę 390 zł
- 7) stolik 650/650 pomieszczenie kierownika - 1 sztuka, cena za sztukę 420 zł

Łącznie wartość mebli, według tabeli, wyniosła 23 110 zł netto.

Wszystkie te meble zostały wykonane z tym, że zamiast fotela na płozach do pomieszczenia kierownika zostały wykonane fotele na czterech nóżkach.

Żadne z powyższych mebli nie były objęte umową o roboty budowlane wiążącej Szpital z (...) Sp. z o. o. sp. k. w ramach której wykonywana była inwestycja „Budowa budynku Zakładu (...)”. Nie były one przedmiotem umowy z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o. o.

W tabeli opisanej jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” były meble inne niż te, które są opisane w obmiarze (k.17 akt sprawy).

dowód: tabela z napisem Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B. (k.20), zdjęcia i rzuty (k.23-43), przesłuchanie powoda K. S. – k. 143 akt i k. 214, zeznania świadka T. S. – k. 143 akt, zeznania świadka P. S. – k. 143 akt, zeznania świadka A. P. (2) – k. 143 akt

Powodowie wykonali meble zgodnie ze zleceniem. Wykonane przez powodów meble zostały wykonane w sposób prawidłowy, bez wad.

Okoliczności bezsporne

(...) Sp. z o. o. sp. k. rozliczył dostawę mebli fakturą VAT nr (...) z dnia 6 listopada 2017 roku. Wartość mebli zgodnie z umową pierwotną wynosiła 80 000,00 złotych netto, tj. 98 400,00 złotych brutto. Pozwany zapłacił należność z tytułu w/w faktury w dniu 15 grudnia 2017 roku.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 105 akt, protokół odbioru wykonanych robót – k. 106-106 v. akt, protokół odbioru częściowego robót (...) – k.107 akt

W dniu 5 grudnia 2017 roku Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. oświadczyło, iż wszelkie zobowiązania finansowe należne na dzień 5 grudnia 2017 roku od firmy (...) Sp. z o. o. sp. k. z tytułu wykonanych robót związanych z budową Zakładu

(...) zostały uregulowane i nie istnieją żadne wymagalne roszczenia o zapłatę wynagrodzenia z tytułu zrealizowanych robót podwykonawczych.

Dowód: oświadczenie – k. 110 akt

Powodowie otrzymali zapłatę jedynie za meble ujęte w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia. Nie otrzymali zapłaty za meble opisane jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.”

Dowód: zeznania świadka A. P. (2) – k. 143 akt, zeznania świadka P. S. – k. 143 akt, przesłuchanie powoda K. S. – k. 143 akt i k. 214

Pozwany odmówił powodom wypłaty należnej kwoty wskazując, iż główny wykonawca (...) Sp. z o. o. sp. k. nie zgłosił powodów jako swoich podwykonawców. Pozwany wskazał, iż powodów nie łączyła z pozwanym żadna umowa, a więc brak jest podstaw do wypłacenia wynagrodzenia.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 02.07.2019 r. - k. 44-45 akt

Pozwany użytkuje meble wykonane przez powodów. Reprezentant pozwanego komendant J. M. początkowo informował powodów, iż zapłaci im za wykonane meble. Z powyższego wycofano się po kontroli z Ministerstwa Obrony Narodowej.

Dowód: zeznania świadka P. S. – k. 143 akt, przesłuchanie powoda K. S. – k. 143 akt i k. 214

Wartość mebli z tabeli opisanej jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” wynosiła netto:

1. fotel obrotowy pomieszczenie kierownika- 1 sztuka, cena za sztukę 1000 zł
2. fotel na 4 nóżkach (a nie na „płozach pomieszczenie kierownika”) - 2 sztuki, cena za sztukę 400 zł (łącznie 800 zł)
3. biurko płytowe z 3 szufladami - cena za sztukę 1600 zł
4. szafa aktowo-ubraniowa wym. 2870/650/2100h z drzwiami przesuwными (uwzględniając baterię i umywalkę, regały wewnątrz, półki i szafki) cena za sztukę 3 350 zł
5. regał wiszący 1000/300/720h - cena za sztukę 280 zł,
6. szafa-regał 1000/508/2100h - cena za sztukę 1550 zł
7. stolik do pomieszczenia kierownika - cena za sztukę 300 zł.

Dowód: dwie opinie pisemne i częściowo opinia ustna biegłego sądowego J. N. – k. 148-154 akt, 173-174, 204

Powyższy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych i wydruków oraz zdjęć znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości, na podstawie zeznań świadków: T. S., A. P. (2), P. S. i przesłuchanie powoda K. S. (dwa razy) oraz na podstawie opinii biegłego J. N..

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka T. S. i świadka P. S. oraz przesłuchaniu powoda K. S., jako zeznaniom szczerym, rzeczowym oraz korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. P. (2) w zakresie, iż nie zlecano powodom wykonania mebli dodatkowych. W ocenie Sądu obecność reprezentanta firmy Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. podczas rozmów w sprawie wykonania dodatkowych mebli świadczy, iż wszyscy akceptowali fakt wykonania przez powodów dodatkowych mebli. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. P. (2), jako zeznaniom szczerym, rzeczowym oraz korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd zaaprobował opinie biegłego J. N., jako pełne i logiczne w której biegły odpowiedział na wszystkie postawione przez Sąd pytania. Sąd miał jednak na uwadze fakt, że opinia biegłego sporządzona na skutek zastrzeżeń pełnomocnika strony pozwanej nie była przedmiotem ustaleń Sądu. Opinia ta opiera się na założeniu, że wartość wykonanych przez powodów mebli należałoby pomniejszyć o meble, które były ujęte w pierwotnym zleceniu, a nie zostały przez powodów wykonane z uwagi na zmiany dokonane przez dra T. S.. Wówczas to wartość wykonanych przez powodów prac wynosić miała 3 580,00 złotych netto, tj. 4 403,40 złotych brutto.

Zdaniem Sądu zebrane w sprawie dowody (w tym ponownie przesłuchanie powoda po uzupełniającej opinii biegłego) prowadzą do jednego możliwego wniosku tj. że wszystkie meble opisane jako dodatkowe zostały dostarczone do szpitala. Na potwierdzenie tego, że one tam są, pełnomocnik powodów dołączył do pozwu zdjęcia. Jak wskazał sam powód być może nastąpiła zmiana funkcji pomieszczeń i te meble, które dostarczył są gdzieś indziej. Fakt wykonania wszystkich mebli przez powodów potwierdzili również pozostali świadkowie. To, że jakiegось mebla nie było podczas oględzin przez biegłego, które miały miejsce kilka lat po oddaniu mebli nie może prowadzić do wniosku, że nie zostały one wykonane. Jeśli chodzi o ilość biurków (8 czy 10) to wyjaśnił to powód wskazując, że dwa biurka, których biegły nie mógł się doliczyć były. Powód wyjaśnił, że w pomieszczeniu (...) na rzucie (na k. 165) były cztery biurka, w pomieszczeniu (...) były dwa biurka, a w pomieszczeniu (...) też są dwa biurka i w (...) również są dwa biurka. Łącznie to dało 10 biurków opisanych w dodatkowych meblach. Powód wykazał również, gdzie były 4 regały wiszące (pozycja numer 5 w tabeli powodów).

Nie ma również żadnych podstaw, aby twierdzić, że „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” opisane w tabeli w aktach sprawy na k. 19 powielając się w jakiegokolwiek części z rzeczami opisany w (...) (k. 17 akt sprawy) pod liczbą porządkową (...). Zaprzeczył temu powód i pozostali świadkowie (m.in. P. S. k. 140). W tym miejscu trzeba wyjaśnić, że pełnomocnik pozwanego cofnął pismem z dnia 26 lutego 2021 roku (k.147) wniosek o przesłuchanie świadka J. M. (komendanta szpitala, który zawierał umowę o roboty budowlane –k.82). Pierwotnie zaś na rozprawie w dniu 19 lutego 2021 roku (k.140) pełnomocnik pozwanego wniósł o jego przesłuchanie na okoliczność ustalenia czy szpitala składał zobowiązanie do zapłaty za meble dostarczone przez powodów. Nie jest znana przyczyna cofnięcia takiego wniosku, ale strona pozwana sama pozbawiła się przedstawienia poprzez dowody (a nie twierdzenia) swojej wersji zdarzeń innej od tej przedstawionej przez powoda. Co więcej pismem pełnomocnika strony powodowej datowanym na 27 maja 2021 roku (k. 190, pkt 1 pisma) wniesiono o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia protokołu podpisanego przez pracowników działu logistyki szpitala potwierdzającego przyjęcie na stan wyposażenia szpitala mebli w zakładzie (...) wykonanych przez powodów. Zobowiązanie takie zostało skierowane do pełnomocnika strony pozwanej (k.194, pkt 2 zarządzenia) pod rygorem skutków z art. 233 § 2 kpc, ale strona pozwana go nie wykonała. Mając na uwadze pozostałe dowody: przesłuchania powoda, zeznania świadków, zdjęcia oraz nieprzedstawienie powyższego protokołu (pomimo tego, że on istniał o czym mówił powód) Sąd uznał, że powód wykonał wszystkie meble „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” opisane w tabeli w aktach sprawy na k. 19 (poza fotelami na płozach zamiast których były fotele na 4 nóżkach) i uznał, że są to inne meble, niż te za które szpital płacił wykonawcy. Jednocześnie Sąd uznał, że powodowie nie otrzymali nigdy zapłaty za te meble. Mając na uwadze powyższe Sąd nie mógł oprzeć się na opinii biegłego w tym ustnej opinii uzupełniającej w zakresie w jakim biegły uznawał, że jakiś mebli nie było czy też, że niektóre z mebli zostały wykonane zamiast tych objętych umową o roboty budowlane. Sąd oczywiście oparł się w zakresie wartości mebli na wiedzy i opinii biegłego. Ostatecznie strony nie miały zastrzeżeń i uwag na opinii biegłego w tym zakresie, po tym jak podał on, że ceny w pierwszej opinii pisemnej były cenami netto (k.201v).

Sąd zważył, co następuje:

Spór w sprawie sprowadzał się do kilku zagadnień.

Po pierwsze należało jaka umową jest umowa o wykonanie mebli (dzieło czy roboty budowlane). Po drugie należało ustalić, czy strony łączył jakiś stosunek umowny, a jeśli tak, to jaka była jego treść. Po trzecie, w przypadku braku umowy pomiędzy stronami, konieczne było rozważenie powództwa przy uwzględnieniu przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, na co w pozwie powołał się powodowie.

Zdaniem Sądu umowa o wykonanie mebli jest umową o dzieło, a nie umową o roboty budowlane.

Zgodnie z definicją zawartą w treści art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy o dzieło są określenie dzieła, do którego wykonania zobowiązany jest przyjmujący zamówienie, a także, z uwzględnieniem regulacji art. 628 w zw. z art. 627 k.c., wynagrodzenia, do którego zapłaty zobowiązany jest zamawiający. Kodeks cywilny nie wymaga dla zawarcia umowy o dzieło szczególnej formy prawnej. Należy podzielić w tym zakresie pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 10 grudnia 2003 r. (sygn. akt I ACa 1144/03, OSA 2005, z. 3, poz. 14), zgodnie z którym „do zawarcia umowy o dzieło stosuje się ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. W Kodeksie cywilnym nie ma szczególnych postanowień odnoszących się do zawarcia umowy o dzieło. Nie wymaga ona zachowania formy szczególnej. Do zawarcia umowy może dojść, zatem także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany”. Przy takiej formie zawarcia umowy, gdy dochodzi do konfliktu pomiędzy stronami, często strony nie są zgodne co do treści wiążącego je kontraktu i często zgodna wola stron ustalana jest w toku postępowania sądowego, jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Umowa o dzieło jest umową dwustronnie zobowiązującą i wzajemną. Według art. 642 § 1 kc, w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Wykonanie mebli nie może być uznane za roboty budowlane opisane w art. 647 kc. Nie ma w takiej umowie „obiekta”, „przygotowania robót”. Przedmiotem świadczenia wykonawcy w ramach umowy ujętej w art. 647 może być nie każdy rezultat pracy o ucieleśnionym charakterze (czyli meble), lecz tylko taki, który powstał w wyniku wykonywania robót budowlanych (por. wyrok SN z dnia 25 marca 1998 r., II CKN 653/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 207). Ponadto elementem konstytutywnym umowy o roboty budowlane jest, dająca się wyinterpretować z art. 647, szczególna postać współdziałania inwestora z wykonawcą w zakresie przygotowania i wykonania przedmiotu świadczenia, przejawiająca się w dostarczeniu projektu i przekazaniu terenu budowy (zob. powołana w uwadze 8 uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01). Tego w umowie o wykonanie mebli nie ma.

Pomiędzy stronami nie została zawarta żadna umowa na piśmie co było bezsporne.

Bezspornie również T. S. nie był uprawniony do reprezentowania Szpitala (k.136- zeznania tegoż świadka). Powodowie nie zawarli żadnej ustnej umowy z jakąkolwiek osobą uprawnioną do reprezentowania szpitala. Tym samym nie doszło do zawarcia umowy o dzieło (czy jakiegokolwiek innej umowy) pomiędzy stronami. Nawet gdyby chciał uznać, że doszło w sprawie do przekroczenia uprawnień (czego zdaniem Sądu nie było ponieważ T. S. czy T. Z. nie był uprawniony do reprezentowania Szpitala) to i tak nie doszło do potwierdzenia czynności (zawarcia umowy) przez Szpital w rozumieniu art.39 § 1 i 2 kc. Wręcz przeciwnie Szpital kwestionował istnienie jakiegokolwiek umowy pomiędzy stronami (k.44, pismo Szpitala z dnia 2 lipca 2019 roku).

Na koniec wskazać należy, że skoro umowa o wykonanie mebli jest umową o dzieło to niezasadny byłby zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 646 kc roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Uznając, że najpóźniej 21 maja 2018 roku musiały zostać oddane również meble (k.18-data z tabeli rozliczenie ilościowe), termin dwóch lat upłynął z końcem 2020 roku (art. 118 kc), a pozew został wniesiony w dniu 14 kwietnia 2020 roku (k.46), czyli przed ewentualnym upływem terminu przedawnienia.

Zdaniem Sądu nie była zasadna podstawa żądania oparta w art. 647[1] § 1 kc. Po pierwsze co wyżej opisano w sprawie strony nie zawarły umowy o roboty budowlane, a ewentualnie umowę o dzieło (choć Sąd uznaje, że nie było takiej umowy) i to bez pisemnej zgody szpitala czy bez pisemnej zgody (...) (w przypadku umowy pomiędzy powodami a (...)). Nawet gdyby uznać, że umowa o dzieło z mocy art. 647[1] § 5 kc podlega takiej samej ochronie jak umowa o roboty budowlane, to i tak nie było pisemnego zgłoszenia podwykonawcy (powodów) w art. 647[1] § 4 kc oraz zapisów umowy. Nie było pisemnej zgody szpitala.

Co do podstawy z art. 143c § 1 ustawy Prawo zamówień publicznych z dnia z dnia 29 stycznia 2004 r. to na wstępie Sąd wskazuje, że ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych utraciła moc. Od 1 stycznia 2021 roku obowiązuje ustawa Prawo zamówień publicznych z dnia 11 września 2019 r.

W myśl art. 91 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Przepisów wprowadzających ustawę - Prawo zamówień publicznych do umów w sprawie zamówienia publicznego oraz umów ramowych, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 89 (ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych [Dz. U. z 2019 r. poz. 1843]- przyp. Sąd), zawartych przed dniem 1 stycznia 2021 r. - stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zatem do umowy pomiędzy szpitalem a (...) znajdzie zastosowanie art. 143c § 1 ustawy PZP z dnia z dnia 29 stycznia 2004 r.

Zgodnie z tym przepisem zamawiający dokonuje bezpośredniej zapłaty wymagalnego wynagrodzenia przysługującego podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy, który zawarł zaakceptowaną przez zamawiającego umowę o podwykonawstwo, której przedmiotem są roboty budowlane, lub który zawarł przedłożoną zamawiającemu umowę o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy lub usługi, w przypadku uchylenia się od obowiązku zapłaty odpowiednio przez wykonawcę, podwykonawcę lub dalszego podwykonawcę zamówienia na roboty budowlane.

Wynagrodzenie, które zobowiązany jest zapłacić zamawiający, dotyczy jedynie należności powstałych po zaakceptowaniu przez zamawiającego umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są roboty budowlane, bądź po przedłożeniu zamawiającemu poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy lub usługi (art. 143c ust. 2 p.z.p.). Oznacza to, że bezpośrednio wypłacane wynagrodzenie dotyczy tylko należności powstałych po akceptacji przez zamawiającego umowy o podwykonawstwo (dotyczy robót budowlanych) lub po przedłożeniu mu poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii umowy o podwykonawstwo (dotyczy dostaw lub usług).

Słusznie wskazał pełnomocnik strony pozwanej w odpowiedzi na pozew (k.78v, str. 6 odpowiedzi na pozew), że analogicznie, jak w przypadku podstawy opartej na art. 647[1] kc, niezasadne jest roszczenie opisane w art. 143c Prawa zamówień publicznych. Szpitalowi nie przedłożono umowy o podwykonawstwo pomiędzy powodami a (...). Umowa taka, nie została również nigdy przez szpital zaakceptowana. W okolicznościach sprawy nie doszło do zaakceptowania przez zamawiającego umowy o podwykonawstwo lub przedłożeniu mu kopii poświadczonej za zgodność.

Wobec tego zarówno roszczenie oparte na art. 647[1] kc (ewentualnie jako roszczenie z umowy o dzieło) jak i opisane w art. 143c Prawa zamówień publicznych nie mogło zostać uwzględnione.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia (co do wszystkich podstaw prawnych i faktycznych żądania) to należy wskazać, że w każdym wariancie było on niezasadny.

Podkreślenia wymaga okoliczność, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że stron nie łączyła ich żadna umowa. Pozwany w toku postępowania wskazywał, iż powodów łączyła umowa z jego podwykonawcą Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o. o., zaś pozwany nigdy nie zaakceptował powyższej umowy oraz faktu zlecenia powodom dostawy mebli przez podwykonawcę Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. W związku z powyższym pozwanemu nie przysługiwało prawo podniesienia zarzutu przedawnienia w związku z zawartą przez strony umowy. Na marginesie wskazać należy, iż na podstawie przepisów z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia termin przedawnienia do dochodzenia roszczenia jeszcze nie upłynął na dzień wnoszenia pozwu przez powodów. W przypadku bezpodstawnego wzbogacenia do przedawnienia zastosowanie znajdują ogólne regulacje z art. 117 i nast.k.c. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Biegnie on od czasu, gdy powodowie wykonali dostawę mebli i ich roszczenie o zapłatę świadczenia pieniężnego stało się wymagalne. Na podstawie zeznań świadków ustalono, iż powodowie wykonali i dostarczyli meble w maju 2018 roku. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 14 kwietnia 2020 r., więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Zdaniem Sądu roszczenie oparte o przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia było zasadne

W niniejszym postępowaniu udowodnione zostało, iż powodowie wykonali dodatkowe meble, nie objęte Specyfikacją Istotnych Warunków Zamówienia (...), z których do dnia dzisiejszego pozwany korzysta i nie zamierza ich powodom zwrócić. Ponadto strony na rozprawie w dniu 19 lutego 2021 roku potwierdziły, iż bezsporne jest, iż powodowie wykonali wszystkie meble w sposób prawidłowy, bez wad.

Również świadkowie potwierdzili powyższe. Nadto świadek P. S. zeznał, iż ówczesny reprezentant pozwanego komendant J. M. miał świadomość oraz zaaprobował fakt wykonania dodatkowych mebli według zaleceń dra T. S.. Nie pozwala to na uznanie, że strony łączyła jakkolwiek umowa, ale potwierdza fakt tego, że wynagrodzenie za meble było powodom należne i nie było powiązane z meblami objętymi (...). W toku postępowania świadkowie wskazywali, iż powodom obiecywano dokonanie zapłaty za wykonanie nadliczbowych mebli. Świadczeniowcy wskazali, iż do zapłaty nie doszło, gdyż doszło do kontroli Ministerstwa Obrony Narodowej w szpitalu.

Nadto w toku postępowania ustalono, iż pozwany w dalszym ciągu korzysta z mebli wykonanych przez powodów i nie zamierza ich zwrócić. W związku z powyższym należało uznać, iż w zakresie w jakim pozwany korzysta z mebli wykonanych przez powodów dodatkowo, a nie uiścił za nie należnego wynagrodzenia (nikomu), pozwany pozostaje o wartość powyższych mebli wzbogacony, zaś powodowie zubożeni.

Wobec powyższego Sąd przyjął, iż rozliczenie stron, w zakresie wykonania dodatkowych mebli przez powodów winno nastąpić według przepisów o świadczeniu nienależnym (art. 410 k.c.), do których stosuje się przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.). Zgodnie z treścią art. 410 k.c. uprawnionemu przysługuje roszczenie o zwrot spełnionego świadczenia.

Stosownie do art. 410 § 2 kc, świadczenie jest nienależne jeśli ten kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Dyspozycja art. 405 kc wyznacza trzy podstawowe przesłanki powstania roszczenia o zwrot wzbogacenia, a mianowicie wymaga się, aby: 1) doszło do wzbogacenia majątku jednej osoby, uzyskanego kosztem majątku innej osoby, 2) wzbogacenie i zubożenie pozostawały ze sobą w związku w tym rozumieniu, iż wzbogacenie jest wynikiem zubożenia, a zatem by miały wspólne źródło oraz 3) aby wzbogacenie nastąpiło bez podstawy prawnej.

Istotą roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia i nienależnego świadczenia jest przywrócenie równowagi majątkowej poprzez zwrócenie zubożonemu tego co świadczył na rzecz wzbogaconego. Z chwilą spełnienia świadczenia nienależnego, tj. wykonania prac wynikających z nieważnej umowy, po stronie wykonawcy powstaje roszczenie kondykcyjne, którego treścią jest obowiązek dokonania przez wzbogaconego pozwanego czynności stanowiącej świadczenie przeciwne do spełnionego, a zatem zapłaty wynagrodzenia odpowiadającego wartości wykonanych przez zubożonego prac.

Ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku nienależnego świadczenia. Już bowiem sam fakt spełnienia świadczenia nienależnego uzasadnia roszczenie kondykcyjne. W takim przypadku nie zachodzi więc potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione jak również czy majątek spełniającego świadczenie uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia. Formuła użyta w art. 405 k.c., iż wzbogacenie ma nastąpić „kosztem” zubożonego, a nie „z majątku” zubożonego, stwarza podstawy do wniosku, że przesłanki związku między wzbogaceniem a zubożeniem nie należy rozumieć w duchu rygorystycznie pojmowanej „bezpośredniości” transferu, a tym samym wykorzystywać w celu ograniczenia zobowiązania zwrotu.

W ocenie Sądu nawet w sytuacji nieważności zlecenia (w całości lub w części) wykonawcy należy się wynagrodzenie za wykonane i odebrane bez zastrzeżeń roboty budowlane (lub dzieło) czy to w całości czy też tylko w części dotyczącej robót nie objętych umową, a to na podstawie art. 405 i nast. k.c. Co do zasady nie ma przeszkód, aby równowartość robót nie mających umocowania w umowie, podobnie jak wykonanych na podstawie umowy nieważnej, uwzględnić na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (por. wyroki SN z 2 lutego 2011 r., II CSK 414/10, z 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07 wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 1379/12).

W sytuacji, gdy dochodzi do wykonania prac wykraczających poza zobowiązanie wykonawcy (stanowiących korzyść majątkową inwestora), jednak bez odpowiedniej zmiany umowy lub zawarcia dodatkowej umowy regulujących wykonanie tych prac, dopuszczalne jest wówczas żądanie przez wykonawcę zwrotu równowartości tych prac na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W przedmiotowej sprawie powodowie wykonali prace na rzecz pozwanego jako inwestora inwestycji, który otrzymał od powodów wykonane przez nich meble. Zatem to pozwany, a nie jego podwykonawca rzekomo zlecający wykonanie prac, wzbogacił się w wyniku wykonania przez powodów świadczenia z nieważnej umowy i to on właśnie winien być adresatem żądania zwrotu równowartości owych prac. Ponownie należy podkreślić, że szpital nie zapłacił żadnemu podmiotowi za dodatkowe meble wykonane przez powodów.

Na marginesie wskazać należy, iż wobec stwierdzenia, iż wszelkie ustalenia w zakresie wykonania dodatkowych mebli na rzecz pozwanego były bez ważnej podstawy prawnej – umowa w tym zakresie okazała się nieważna, gdyż nie została zawarta na piśmie oraz nie została zaakceptowana przez umocowanego reprezentanta pozwanego, bezzasadne było powoływanie się przez pozwanego na zapisy umowy łączącej go z głównym wykonawcą (...) Sp. z o. o. sp. k. Powodowie nie byli sygnatariuszem tej umowy i jej zapisy nie obowiązywały ich, a więc nieistotne w niniejszej sprawie było, iż pozwany dokonał zapłaty za wykonane roboty, w tym za wykonane meble w formie ryczałtu.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy zaistniało pozbawione podstawy prawnej przysporzenie majątkowe po stronie pozwanego szpitala, gdyż budowę budynku wraz z wyposażeniem w meble realizowało (...) wraz z podwykonawcą (...), ale w ramach przedmiotu tych umów nie wchodził montaż przedmiotowych mebli (mebli z tabeli na k. 19 i 20 akt), co byłoby objęte ustalonym wynagrodzeniem ryczałtowym. Zatem do bezpodstawnego wzbogacenia doszło.

Wobec powyższego, należało ustalić wartość wykonanych dodatkowo mebli przez powodów, by określić wysokość wzbogacenia pozwanego kosztem powodów.

Mając na względzie, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny meblarstwa i wyrobów z drewna J. N. na okoliczność wartości dodatkowych mebli wykonanych przez powodów opisanych w tabeli na karcie 19 i 20 akt sprawy.

Biegły po dokonaniu oględzin w pierwotnej opinii wskazał, iż wartość dodatkowo wykonanych przez powodów mebli wynosiła 22 380,00 złotych netto.

Nie powielając rozważań opisanych przy ocenie opinii biegłego Sąd ponownie podkreśla, że nie wziął pod uwagę opinii biegłego w zakresie w jakim biegły podał, że

wartość wykonanych przez powodów mebli należałoby pomniejszyć o meble, które były ujęte w pierwotnym zleceniu, a nie zostały przez powodów wykonane z uwagi na zmiany dokonane przez dra T. S..

W ocenie Sądu pozwany niezasadnie podnosił, iż wartość wzbogacenia pozwanego należy pomniejszyć o wartość mebli, które ostatecznie nie zostały wykonane i z których pozwany nie korzysta, a które były objęte w pierwotnej specyfikacji i za które powodowie bezsprzecznie otrzymali zapłatę. Po pierwsze pozwany nie wykazał, że meble ze specyfikacji w jakimkolwiek zakresie pokrywają się z „meblami dodatkowymi” (powodowie zaś wykazali coś

odwrotnego). Po drugie powodowie wykonali dodatkowe meble bez podstawy prawnej ze Szpitalem, ale na rzecz Szpitala, a nie jakiegoś innego podmiotu.

Na koniec ponownie należy podkreślić to co powód powiedział swojego ostatniego przesłuchania, że wykonał wszystkie meble opisane jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” (z wyjątkiem foteli na płozach). Jednocześnie wskazał, że w dniu obioru mebli (maj 2018 roku) powód wraz z T. S., T. Z. oraz A. P. (3) obeszlą wszystkie pomieszczenia i sprawdzili „punkt po punkcie” wszystkie pozycje opisane w rozliczeniu ilościowym mebli w Zakładzie (...) (k. 18 -19akt) czyli nie tylko te opisane jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.”, ale również te pod pozycjami od numeru 1 do numeru 40 (w pierwszej części tabeli w rozliczeniu ilościowym mebli w Zakładzie (...)). Tym samym żadna z rzeczy pod pozycjami od numeru 1 do numeru 40 (w pierwszej części tabeli w rozliczeniu ilościowym mebli w Zakładzie (...)) nie mogła być jednocześnie opisana jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” ponieważ były to różne rzeczy, które się nie powielają, a jednocześnie podczas oddania mebli zostały zweryfikowane co ich stanu jakościowego, a przede wszystkim ilościowego. Sąd ponownie podkreśla, że meble opisane jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” (k.19 i k. 20) to meble, za które szpital nikomu nie zapłacił (ani powodom ani (...) Sp. z o. o. sp. k. ani (...)) a ponadto nie są powielają się one z żadnymi meblami, które były przedmiotem umów szpitala z innymi podmiotami (w tym z (...) Sp. z o. o. sp. k. czy (...)). Przypomnieć należy, że podczas całego postępowania nie stawiał się reprezentant szpitala celem przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania, nie stawiał się pracownik działu logistyki, który mógłby zaprzeczyć drugiemu przesłuchaniu powoda, a ponadto nie przedłożono protokołu podpisanego przez pracowników działu logistyki szpitala (pkt 1 pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 27 maja 2021 roku- k. 190), pomimo zobowiązania Sądu do jego przedłożenia i ustalenia że taki protokół istniał.

Chronologia działania powoda była zaś taka, że najpierw otrzymał obmiar (k.17), na podstawie którego dokonał wyceny a później powstały projekty dołączone do pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 16 kwietnia 2021 roku. Rozliczenie ilościowe mebli w Zakładzie (...) powstało zaś na przełomie kwietnia/maja 2018 roku kiedy powodowie oddawali swoje prace (kj.213v).

Pozostawała zatem kwestia ustalenia wysokości roszczenia skoro zasada odpowiedzialności została przesądzona.

W tabeli opisanej jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” (k.20) wpisano:

- 1) fotel obrotowy pomieszczenie kierownika- 1 sztuka, cena za sztukę 880 zł
- 2) fotel na płozach pomieszczenie kierownika - 2 sztuki, cena za sztukę 850 zł (łącznie 1700 zł)
- 3) biurko płytowe z 3 szufladami wymiary 1500x680/760 + nadstawka 1350h - 10 sztuk, cena za sztukę 1250 zł (łącznie 12 500 zł)
- 4) szafa aktowo-ubraniowa wym. 2870/650/2100h, drzwi przesuwne- pomieszczenie kierownika - 1 sztuka, cena za sztukę 4 980 zł
- 5) regał wiszący 1000/300/720h - 4 sztuki, cena za sztukę 560 zł (łącznie 2240 zł)
- 6) szafa-regał 1000/508/2100h - 1 sztuka, cena za sztukę 390 zł
- 7) stolik 650/650 pomieszczenie kierownika - 1 sztuka, cena za sztukę 420 zł

Łącznie wartość mebli, według tabeli, wyniosła 23 110 zł netto (czyli 28 425,30 zł brutto).

Według opinii biegłego wartość wszystkich mebli była inna niż podali to powodowie w pozwie i tabeli na k. 20.

Wartość mebli z tabeli opisanej jako „Dodatkowe Mebla dla Oddziału (...) w B.” według biegłego wynosiła netto: (k.151, 201v)

1. fotel obrotowy pomieszczenie kierownika- 1 sztuka, cena za sztukę 1000 zł (a nie 880 zł jak wynika z tabeli powodów)
2. fotel na 4 nóżkach (a nie na „płozach pomieszczenie kierownika”) - 2 sztuki, cena za sztukę 400 zł (łącznie 800 zł; a nie łącznie 1700 zł jak wynika z tabeli powodów)
3. biurko płytowe z 3 szufladami - 10 sztuk (ilość wynika z drugiego przesłuchania powoda-k.212v), cena za sztukę 1600 zł (łącznie 16 000 zł a nie łącznie 12 500 zł jak wynika z tabeli powodów)
4. szafa aktowo-ubraniowa wym. 2870/650/2100h z drzwiami przesuwными (uwzględniając baterię i umywalkę, regały wewnątrz, półki i szafki- k. 202 ustna uzupełniająca opinia biegłego) - 1 sztuka, cena za sztukę 3 350 zł (a nie 4 980 zł jak wynika z tabeli powodów)
5. regał wiszący 1000/300/720h - 4 sztuki (ilość wynika ze zdjęć k. 23,24, 26 i 29 oraz drugiego przesłuchania powoda-k.212v), cena za 1 sztukę 280 zł,
6. szafa-regał 1000/508/2100h - 1 sztuka (k. 38 zdjęcie po prawej stronie oraz drugie przesłuchania powoda-k.212v; k. 151 pisemnej opinii biegłego- str. 4 pozycja numer 6), cena za sztukę 1550 zł (a nie 390 zł jak wynika z tabeli powodów)
7. stolik do pomieszczenia kierownika - 1 sztuka, cena za sztukę 300 zł (a nie 420 zł)

W ocenie Sądu pod pozycją numer 5 z tabeli powodów są meble opisane jako „regał wiszący” 1000/300/720. Cena każdego z nich według tabeli powodów wynosiła 560 zł netto za sztukę. Z uzupełniającego przesłuchania powoda wynika, że meble te wraz z płytami biurkowymi (nie biurkami, których było 10) są na zdjęciach dołączonych do pozwu (k. 23,24- zdjęcie dolne, 26 i 29 -k.212v- drugie przesłuchanie powoda). To są regały wiszące pod pozycją numer 5 z tabeli powodów opisane jako „regał wiszący” 1000/300/720.

Nie jest regałem wiszącym z tabeli powodów pod pozycją numer 5 to, co biegły opisał jako „półkę wiszącą” pod pozycją numer 5 w pisemnej opinii uzupełniającej (k.151, str. 4 opinii pisemnej pozycja numer 5). Sam biegły opisał, że ten mebel tj. „półka wisząca” /regał/ o wymiarach 1600x400x300 mm był, jak to podał biegły na rozprawie, w pokoju kierownika, a nie w pokojach pracowników (na zdjęciach na k. 23,24, 26 i 29 opisanych przez powoda).

Słusznie pełnomocnik strony pozwanej podała w piśmie datowanym na 16 kwietnia 2021 roku (k.163v, ostatnia pisma strona), że płyty biurek (nie biurka) nie zostały ujęte pod pozycją numer 5 z tabeli powodów ani nigdzie indziej w tej tabeli, a tym samym nie są objęte żądaniem pozwu. Ponadto płyty biurkowe były opisane pod liczbą porządkową numer 8 w rozliczeniu ilościowym mebli w Zakładzie (...) (k. 18 akt).

Zdaniem Sądu „regał wiszący” 1000/300/720 to nadstawki nad biurkami opisane przez biegłego w opinii pisemnej pod pozycjami numer 8.1, 8.2 i 8.A (k.151 str. 4 opinii pisemnej). Biegły pomimo sporządzenia pisemnej opinii, uzupełniającej pisemnej opinii oraz ustnej opinii nie potrafił jednoznacznie ustalić ceny za „regał wiszący” 1000/300/720.

Sąd uznał zatem, w oparciu o art. 322 kpc, że ściśle udowodnienie wysokości żądania (w zakresie wartości mebla pod pozycją numer 5 z tabeli powodów na k. 20) jest nader utrudnione pomimo przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego zgodnie z zasadą kontradyktoryjności.

Sąd przyjął zatem w oparciu o rozważenie wszystkich okoliczności sprawy tj.: zabrane dowody, w tym trzy opinie biegłego (przy uwzględnieniu trudności o których mówił biegły podczas przesłuchania na rozprawie) i dwa przesłuchania powoda, brak dalszych wniosków dowodowych stron w zakresie badania wartości mebli (po pytaniu przez Przewodniczącą przed głosami stron oraz na rozprawie w dniu 16 lipca 2021 roku), a także przepis art. 322 kpc, że w zakresie mebla pod pozycją numer 5 z tabeli powodów (meble opisane jako „regał wiszący” 1000/300/720) jest mebel o wartości 280 zł każdy.

Jest to cena za „półkę wisząca” /regał/ o wymiarach 1600x400x300 mm, która co mówił biegły podczas przesłuchania (k.202), wisiała u kierownika w pokoju. Jest ona zatem najbardziej zbliżona pod względem przeznaczenia, jednocześnie zbliżona pod względem wymiarów i o wartości około połowy tego na ile biegły wycenił łącznie płyty biurka wraz z nadstawki nad biurkami (opisane przez biegłego w opinii pisemnej pod pozycjami numer 8.1, 8.2 i 8.A ok.151 str. 4 opinii pisemnej- łącznie biegły wycenił je na 2300 zł netto). Roszczenie ponad kwotę 280 zł nie zostało w żaden sposób udowodnione, a nie można było wziąć pełnych wartości płyt biurowych i nadstawek z uwagi na słuszne uwagi w piśmie pełnomocnika strony pozwanej datowanym na 16 kwietnia 2021 roku, które zostały opisane powyżej (k.163v, ostatnia pisma strona). Tym samym łącznie 4 meble opisane jako „regał wiszący” 1000/300/720 warte były 1 120 zł netto (4x 280 zł).

W tym miejscu Sąd wskazuje, że każdy element (mebel) powinien być liczony osobno. Sąd porównuje zatem wartość każdego mebla osobno według powyższej tabeli (tabeli powodów-k. 20) z wartością mebla podaną przez biegłego. Suma wartości wszystkich pozycji podanych przez biegłego (każdej osobno) daje kwotę zasądzoną przez Sąd. W przypadku gdy wartość mebla ustalona przez biegłego była niższa niż wartość mebla ustalona przez powodów w tabeli, to ewentualna nadwyżka z innej pozycji tabeli (z wartości innego mebla) nie mogła być zaliczana na poczet takiej różnicy (gdy wartość mebla ustalona przez biegłego była niższa niż wartość mebla ustalona przez powodów w tabeli). Tym samym wartość biurek ustalona przez biegłego jako wyższa niż ta opisana przez powodów (1600 zł zamiast 1250 zł) nie mogła być zaliczona na poczet np. różnicy w wartości szafy aktowo-ubraniowej, której powodowie ustalili cena za sztukę 4 980 zł netto, a biegły wycenił ją na 3350 zł netto.

Łącznie wartość mebli, którą Sąd uwzględnił mając na uwadze powyższe uwagi i art. 321 kpc i art. 322 kpc, wyniosła zatem:

- 1) fotel obrotowy 880 zł jak wynika z tabeli powodów (według biegłego 1000 zł)
- 2) fotele na 4 nóżkach (2 sztuki) łącznie 800 zł
- 3) biurka płytowe z 3 szufladami (10 sztuk) łącznie 12 500 zł jak wynika z tabeli powodów (według biegłego 16 000 zł)
- 4) szafa aktowo-ubraniowa z drzwiami przesuwными 3 350 zł
- 5) regał wisząca (4 sztuki)- łącznie 1120 zł (4 sztuki x 280 zł)
- 6) szafa-regał(1 sztuka) 390 zł jak wynika z tabeli powodów (według biegłego 1 550 zł)
- 7) stolik do pomieszczenia kierownika (1 sztuka) 300 zł

To wszystko (pozycje numer od 1 do 7 w tabeli powodów) po zsumowanie wynosi: 19 340 netto (880 zł + 800 zł + 12 500 zł + 3 350 zł + 1 120 + 390 zł + 300 zł) czyli brutto 23 788,20 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. 405 k.c. zasądził od pozwanego (nie solidarnie) na rzecz powodów kwotę 23 788,20 złotych brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lipca 2019 r. do dnia zapłaty.

Ponieważ nie było pomiędzy zawartej ważnej umowy nie ma podstaw, że wiązała je transakcja handlowa i nie można zasądzić z odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej w pozwie miało miejsce w dniu 10 czerwca 2019 roku, a odpowiedź szpitala miała miejsce w dniu 2 lipca 2019 roku, czyli na pewno przynajmniej dzień wcześniej doręczono stronie pozwanej wezwanie do zapłaty, które było niezbędne, aby domagać się odsetek od kwoty dochodzonej w pozwie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

W pozostałym zakresie Sąd w punkcie II wyroku powództwo oddalił, jako niewykazane co do wysokości. Oddalenie obejmowało również żądanie zasądzenia na rzecz powodów kwoty solidarnie, ponieważ po stronie powodowej nie ma solidarności czynnej (solidarność z art. 864 kc dotyczy zobowiązań), a zatem Sąd zasądził tę kwotę „na rzecz powodów”.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów i nakładając na strony obowiązek zwrotu kosztów postępowania. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, a zasądzoną kwotę powodowie wygrali sprawę w 84%.

Koszty, jakie ponieśli powodowie to kwota 7 257,84 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 1 422,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 3 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz.1814 ze zm.), kwota 34 (2x17) zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw oraz kwota 2 201,84 zł tytułem pobranej i wykorzystanej zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

Pozwany zaś poniósł koszty w wysokości 3 617,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 3 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz.1814 ze zm. w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 r.), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze, iż powodowie wygrali sprawę w 84 % koszty im należne wynoszą 6 096,59 złotych, zaś należne koszty pozwanego wynoszą 578,72 złotych (16% z 3 617 zł). Odejmując koszty procesu powodów od kosztów procesu pozwanego otrzymano kwotę 5 517,87 złotych, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano zwrócić powodom ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 798,16 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego (3000 zł – 1683,76 zł – 518,08 zł).

Sędzia Sądu Rejonowego Tadeusz Górka